

Acta; 10:1-16.

A felolvasott történet két központi figurája: Kornéliusz és Péter. Két távoli világ szülöttei. Nem ismerik egymást, és sok mindenben mások. De mégis szükségük van egymásra, találkozniuk kell ahhoz, hogy előre tudjanak lépni az Istentől elrendelt útukon, a hit örökéletre vezető útján.

Szükségük van egymásra, mert megakadtak az úton. Kornéliusznak olyan tudásra van szüksége, melyet magától nem tud kitalálni, valakitől tanulnia kell. Talán ez tűnik az egyértelműbbnek. De Péternek, az ősegyház frontemberének is tanulnia kell, s őt a Kornéliusszal való találkozásban tanítja az Isten. Péter itt olyan fontos dolgokat tanul, melyek az egész keresztyénség szempontjából meghatározóak. De egyelőre csak arra figyeljünk, hogy mindkettőjüknek tanulniuk kell, mert egyikük sincs kész. S legyen mai történetünk első üzenete, figyelmeztetése számunkra ez: **Egyikünk sincs kész!** Valamennyiünknek haladnunk kell még a hit útján, s tanulnunk kell még Isten iskolájában. Kornéliusz, a köztisztelőben álló, sokaknak parancsoló százados, és Péter, az ősegyház legtekintélyesebb tanítója abban példák nekünk, hogy volt bennük elegendő alázat ahhoz, hogy képesek legyenek újat tanulni. De lássuk most már kicsit közelebbről ezt a két férfit!

Kornéliusz a maga módján vallásos, jó ember. Nagy utat járt már be, míg idáig eljutott. Hiszen az itáliai katonák nem a kegyességükről és jóságukról voltak elhíresültek országszerte. Vallásosságuk leginkább haszonleső pogány babonáság volt, jóságuk pedig a közönséges rablógyilkosokéval vetekedett. Azonfelül a itáliaiak még a többiekénél is sokkal gögösebbek voltak, hisz ők, a latinok igázták le szinte az egész ismert világot. Kornéliusznak sem lehetett valami hamvas lelke, hiszen ezek között a durva martalócok között csinált karriert, s száz ilyen férfinak kellett parancsolnia, akik csak a testi erőt és a pénzt tartották valamire. Így indulhatott hát Kornéliusz, s hogy hol nyílt meg mégis a lelke Isten felé, hogy mikor ábrándult ki pogány isteneiből, mikor csalódott babonáiban, mikor csömörlött meg az erőszaktól és az erkölcstelenségtől, nem tudjuk. Talán a csaták borzalma, vagy valami személyes megrázkódtatás nyitotta meg a szívét? – mindez csak találgatás. Mi már csak azt látjuk, hogy Isten Lelke indítására lelki szomjúság ébredt benne, s keresni kezdett. Kornéliusz elindult az alázat útján, s ezen az úton le kellett tegye hatalmi gögjét, le kellett tegye a megszállt zsidók iránti megvetését, és le kellett vennie a mindentudás büszke álarcát felfedve ezzel tudatlanságát. Így kezdte el keresni Kornéliusz az igazságot, és talált is sok mindent. A hit útján elindulva tulajdonképpen nem is kevésre jutott. Eljutott az élő Isten megismerésére, tiszteletére. S hogy ez a tisztelet milyen őszinte volt, arról tanúskodik a Szentíró azzal, hogy feljegyezi Kornéliuszról, hogy szüntelenül könyörgött, imádkozott az Istenhez. De ennél tovább is jutott. Eljutott odáig, hogy háznépe is megismerte rajta keresztül az Istent, s családja, valamint szolgálói közül többen odafordultak az élő Istenhez. Nem kis eredmény, hisz nagy szó az, ha valakinek a hite és az élete így tud hatni környezetére. S nagy szó az is, ha valakinek lesznek olyan lelki társai, akikkel a vallásos élményeit is meg tudja osztani anélkül, hogy bolondnak néznék, pl. akkor, amikor egy angyallal való találkozásáról számol be. (Nem tudom, te kinek mernéd elmondani, ha egy angyal meglátogatna.) S a hit útján való előrehaladásról tanúskodik az is, hogy nem csak imádságai és kegyes beszélgető társai vannak Kornéliusznak, hanem jócselekedetei is, melyekről a megszállt, ellenséges nép fiai is egy emberként bizonyosságot tesznek. Kornéliusz bőkezűen adakozott, így segítette a zsidó szegényeket. Nem kevés ez, ahova Kornéliusz már eddig is eljutott. Nagy utat tett meg. Sok magát reformátusnak valló megirigyelhetné ezeket az eredményeket. Hisz hol vannak sokan a szüntelen imádságtól. Sokan inkább csak hébe-hóba. Sajnos református népünkben sokan vannak, kik istentiszteletre is csak akkor mennek, ha kedvük szottyán, családjukra a hitük teljesen hatástalan, s a jó cselekvésben és adakozásban is rendkívül visszafogottak. Nos őket a pogány, római katoná, Kornéliusz már messze megelőzte. De mindez az üdvösséghez még kevés! Mert az üdvösséghez kevés az ima. Az üdvösséghez nem elég a testvéri közösség, és az adományok meg jó tettek se számítanak eleget. Az üdvösséghez az Üdvözítő Jézus Krisztus kell! Isten Lelke pedig megadta Kornéliusznak a lehetőséget, hogy az Üdvözítővel is találkozhasson. Csak kellett az alázat, hogy Kornéliusz ne azt válaszolja az angyalnak: „Nézd, angyal, én már sokra haladtam a kegyességben, és igen rendes ember vagyok, megmondja ezt bárki. Az élő Isten tiszteletét a környék legjobb rabbijaitól tanultam, s buzgóbban gyakorlom, mint a bennszülöttek. Ennyi jócselekedettel már tuti, hogy befutó vagyok a mennyországba. Mínek kéne még nekem pont ez az éhenkórász zsidó halász, ez a szökött fegyenc, akit Jeruzsálemben köröznék?!” Ha Kornéliusz így felfuvalkodott volna, nem tudott volna tovább lépni a hit útján, és sose érkezett volna meg Isten országába. De ő alázatos volt, kész volt tanulni Pétertől, és lett neki és családjának Üdvözítője és üdvössége.

Mi, akik ma itt vagyunk, mi is mind elindultunk a hit útján. Van kegyességed, amit többé-kevésbé gyakorolsz. Vannak biztos imáid, talán családtagjaidért is tettél ezt azt, s az adakozásból is valamilyen szinten kiveszed a részed. Mindezzel sokkal előrébb jársz a hit útján, mint a magyar népesség kilencven százaléka. De az üdvösség szempontjából nem lehet megkerülni a kérdést: Saját kegyes erényeiden kívül Üdvözítőd is van? Van személyes kapcsolatot Jézus Krisztussal? – Mert az üdvösséghez erre is, rá is, az Üdvözítőre is szükséged van. Ezt tanulta Kornéliusz Pétertől. Ha te még nem vagy biztos a válaszban, imádkozz te is buzgón, és alázatosan fogadd el a hívő testvérektől a vezetést. Ha alázatos és tanulékony vagy, Isten téged sem hagy üdvözítő nélkül. Te is elérhetsz a hit útján oda, ahol Jézus már a mindennapokban érezhetően veled van.

Péter, történetünk másik hőse, más helyzetben van. Neki már igen régóta van Jézusa. Viszont ettől a felfuvalkodottság veszélye még fennáll. Sőt! Pozíciója, hitbeli tudása, a közreműködésével történt csodák, mind kísértést jelenthetnek arra, hogy felfuvalkodjon, s azt mondja, „én már sokat tanultam a legjobb Mester iskolájában, tetteim igazolják, hogy nem is hiába, nekem már nem tanulnom, hanem tanítanom kell”. De Péter tudja, hogy Isten iskolájában, amellet, hogy tanítunk is, mindig tanítványok maradunk. S Péternek ebben a történetben egy nagyon nehéz tananyagot kellett

megtanulnia, ami rendkívüli alázatot és hitbeli bátorságot igényelt. Mert Isten arra tanította a látomás és Kornéliusz hite és az események által, hogy gyerekkorából hozott vallási beidegződései egy része rossz. Rossz, mert Isten kegyelme és szeretete kiáradt minden népre, de Péter beidegződései miatt még nem alkalmas arra, hogy ennek a kegyelemnek eszköze legyen. Ha Péter eredményesen akar munkálkodni Jézus missziói parancsán, akkor ezeket a beidegződéseket, elavult szokásokat el kell, hagyja. Iszonyú nehéz tananyag ez. Megérteni, hogy Isten szeretete nem ér véget ott, ahol az én hazaszeretetem. Nem ér véget ott, a felekezeti határnál. Nem ér végett az én korosztályomnál, szimpátiámnál, ízlésvilágomnál. S ráadásul ez a szeretet akkora, hogy nem tűri meg azokat a szokásokat és gátakat, amelyek a lelkünkben vannak, s nehezítik kegyelmének áradását, a hitetlenek üdvösséghez segítségét. Bizony nem volt könnyű Péternek sem ez a tananyag. Olyannyira nem, hogy ebben a történetben kimondja bár, hogy most már látom, hogy nem személyválogató az Isten, de még jóval később is beleesik abba a hibába, hogy elkülönül a pogányoktól, hogy elkerülje a zsidókkal való konfliktust. Pál emlékezteti akkor erre a tananyagra. Látjuk, nem könnyű ez a tudomány, Péternek sem volt ez egy könnyű lépés a hit útján, de volt benne alázat és tanulékonyosság.

A kérdés az, hogy bennünk mennyi alázat és tanulékonyosság van, mikor ez a nehéz tananyag kerül sorra, hogy jobban kell szeretni megváltásra szoruló, Jézust még nem ismerő, esetleg nem ősi református kultúrában szocializálódott embertársainkat, mint a missziót gátló, beidegződött szokásainkat? Az olyan rossz szokásainkat, hogy nem megyünk hozzájuk, nem hívjuk őket, nem beszélünk az üdvözítő Jézus Krisztusról nekik, és a többi. Nagyon komoly kérdés ez, mikor kb. 18.000 megmentésre szoruló ember él körülöttünk, köztük esetleg rokonaink és barátaink is. Kész vagy-e beidegzett és eredménytelen a missziós stratégiádon változtatni, hogy megmentés néhányat közülük, vagy nem érdekel, hogy árad-e a kegyelem? Komoly kérdés ez azokhoz, akiknek már van üdvözítő Jézusuk. Komoly kérdés, mert ne feledd el, hogy Jézus csak akkor marad a tiéd, ha továbbadod.

Vegyünk példát ma Kornéliusztól és Pétertől! Legyen bennünk alázat és tanulékonyosság, s ha már megtanultuk a leckét végezzük a feladatot, adjuk tovább embertársainknak az evangéliumot. Ámen.

1. Ismertétek valamennyien ezt a történetet? Olvassátok el végig a 10. részt!
2. Keressétek meg az ószövetségi hivatkozásokat! Van köztük olyan parancs, hogy egy zsidó nem mehet be pogány ember házába?
 - a) Érzed a szükségét, hogy tanulnod, fejlődnöd kell az istenismeretben, a kegyességben és a missziói hatékonyságban?
 - b) Milyen találkozások hatottak előre mozdítólag a hitedre? Kiktől tudtál sokat tanulni? Tudtál esetleg olyanoktól is, akiről egyébként úgy gondoltad, hogy még mögötted járnak a hit útján vagy esetleg nem is a hit útján járnak?
 - c) Voltak olyan találkozásaid, melyben te tudtál jó hatással lenni mások hitfejlődésére?
 - d) Ha összeveted saját kegyessedet Kornéliusszal, hol érzed azt, hogy fejlődnöd kéne? Neked Jézus mennyire van központi helyen a kegyessedben?
 - e) Szerintetek vannak olyan beidegzett szokásaink, melyek nehezítik, hogy minden emberhez eljussunk az evangéliummal? Melyek ezek, hogyan lehetne változtatni rajtuk?